

Борис Пастернак

Бяла ноц

Пак далечният спомен изпречва се,
дом в кварталите петербургски.
Дъщеря на скромна помешчица,
тук, на курсове – родом от Курск си.

Ти си мила, ваят ухажорите.
В тази бяла нощ двама сме в здрача
на прозореца твой и говоря ти,
взрени долу от небостъргача.

Утринта пеперудите газови
на фенерите с полъх погали
и това, дето тихо разказвам ти,
е подобно на степи заспали.

С теб сега ни обзема и двамата
плаха вярност към нашата тайна,
точно както е и с панорамата –
Петербург зад реката безкрайна.

Там далече, в дремливите ровища,
в тая пролет на нощите бели
пеят славеите славословещи
и огласят безкрайни предели.

Стрелят с трели в зори с настървение.
Тази птичка невзрачна отново
ту събужда възторг, ту смущение
сред глъбта на леса очарован.

И нощта – босоногата странница –
край оградата мудно се влачи
и след нея на нишка подбрани са
всички думи, подслушани в здрача.

И сред отглас от всичко подслушано
из градините, с плет оградени,
клони ябълкови или крушови
се обличат в сребристо цъфтене.

И изскачат на пътя дърветата

и й махат те – призраци в бяло –
сякаш сбогом си вземат със светлата,
бяла нощ, много нещо видяла.

КРАЙ

© 1946 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Белая ночь, 1946

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8279>]